

Justitsministeren (Hans Hækkerup): I diskussionen er inddraget arbejdsløshedsprocenten, og tallene for de 4 sidste år er nævnt. Så kommer det ærede medlem med to tilfældigt valgte tal, nemlig tallene for december måned 1951 og december måned 1955. Hvad var hensigten dermed?

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Ravn: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Alfred Jensen: I betragtning af den store betydning, dette lovforslag har, og den forbindelse, det har med arbejdsløsheden og de arbejdsløses forhold i almindelighed, skal jeg tillade mig at foreslå, at lovforslaget henvises ikke til et udvalg på 17 medlemmer, men til et udvalg på 21 medlemmer, således at kommunisterne, der har fremsat lovforslag om de arbejdsløses forhold, også kan blive repræsenteret i udvalget og dær gøre deres synspunkter gældende på en sådan måde, at det kan virke befrugtende på det arbejde, udvalget skal udføre.

Ravns forslag om at henvise lovforslaget til et udvalg på 17 medlemmer vedtoges med 104 stemmer mod 5; 4 medlemmer tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.

Dermed bortfaldt *Alfred Jensens* forslag om at henvise lovforslaget til et udvalg på 21 medlemmer.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om dyrtidstillæg til arbejdsløse [af Alfred Jensen m. fl.].

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 891, fremsættelsen i tidenden sp. 2264).

Formanden: Sammen med denne sag foretages den sidste sag på dagsordenen, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om ændring i lov om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring m. v. [af Alfred Jensen m. fl.].

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 889, fremsættelsen i tidenden sp. 2264).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Det af de ærede medlemmer hr. Alfred Jensen m. fl. fremsatte lovforslag om ændring i lov om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring går jo ud på i § 15, stk. 5, i den gældende arbejdsløshedslov at slette bestemmelsen om, at ikke-forsørgere skal have 15 års medlemstid eller derover for at kunne oppebære huslejhjælp.

Jeg vil uden videre gøre det ærede medlem den indrømmelse, at man altid kan diskutere, hvorvidt man med denne 15 års frist har ramt det rette, men jeg ville være meget betænkelig ved uden en nærmere undersøgelse af lovforslagets virkninger — herunder ikke alene de økonomiske — med et pennestrøg at stryge bestemmelsen, og jeg ville også være det af den grund, jeg nævnte for det ærede medlem før, nemlig at man skal være varsom med gennem bestemmelser i lovgivningen, der kan få en urimelig virkning, om det så blot er i enkelte tilfælde, at skabe uvilje imod den sociale lovgivning. Derfor vil jeg mene, at der må en dyberegående undersøgelse til, før det er muligt for det høje ting at tage stilling til, om denne bestemmelse skal lempes eller helt bortfalde.

Til lovforslaget om dyrtidstillæg til arbejdsløse skal jeg kun gøre to bemærkninger. Den ene er, at det jo er givet, at lovforslagets gennemførelse ville medføre meget betydelige udgifter. Efter hvad der er oplyst for mig, ville merudgifterne andrage op imod 100 mill. kr., men jeg går ud fra, at det ærede medlem så også har gjort sig visse forestillinger om, hvorledes dette beløb skulle skaffes tilveje; det vil det interessere mig at høre. Jeg vil dog gerne understrege, at det kun har interesse at høre det ærede medlems mening på dette område, for så vidt det drejer sig om forslag, der politisk lader sig gennemføre.

[Justitsministeren.]

Den anden bemærkning, jeg gerne vil gøre, er, at det ærede medlem i hvert fald må lade § 4 udgå af lovforslaget. Såvidt det er blevet oplyst for mig, vil lovforslaget, hvis det gennemføres uændret, i mange tilfælde medføre, at der vil blive udbetalt en større samlet understøttelse, end den pågældende ville kunne oppebære i arbejdsløn; dette er principielt overordentlig betænkeligt.

Jeg vil anse det for naturligt, at disse to lovforslag henvises til behandling i det udvalg, som det lige blev besluttet at ned-sætte angående forslag til lov om ydelse af ekstraordinær brændselshjælp til arbejdsløshedsforsikrede. Rent principielt vil jeg gerne sige, at naturligvis er arbejdsløshedsloven i sin nuværende udformning et kompromis, som heller ikke på alle punkter tilfredsstiller os, og skulle der være politiske muligheder for ændringer i retning af det, som vi måtte ønske, er det klart, at disse muligheder vil blive udnyttet.

Ordføreren for forslagsstillerne (Alfred Jensen): Jeg takker for den venlige tone, der var i ministerens bemærkninger om de to lovforslag, som jeg på den kommunistiske gruppes vegne har fremsat. Det er med tilfredshed, jeg noterer, at regeringen gennem ministeren erklærede, at der er meget, der taler for at ændre den bestemmelse i arbejdsløshedsloven, som hindrer ikke-forsørgere med under 15 års medlemsskab i arbejdsløsheds-kasserne i at oppebære huslejhjælp.

Jeg forstår ikke de bekymringer, ministeren nærer med henblik på de klager og indvendinger, der vil kunne fremkomme fra anden side. Lige så længe jeg kan huske, har jeg, når vi har haft diskussion om social-lovgivningen, hørt tale om misbrug og om urimeligheder på visse områder i denne lovgivning. Det kan vel ikke afvises, at misbrug finder sted, det kan vel heller ikke afvises, at der er visse urimeligheder; men det må der være, når man lovgiver for så mange områder under eet. Det væsentlige er ikke, om der kan være en eller anden, der tilbyder sig fordele, som ingen af os mener han burde have; det væsentlige er, at man, når man vil gardere sig mod sådanne urimeligheder, ikke går så vidt, at man

hindrer hundreder eller tusinder, der burde have en hånds-rækning, i at få denne hånds-rækning; og det er netop tilfældet med hensyn til ikke-forsørgere med under 15 års medlemsskab, som ikke får huslejhjælp.

Vi er af de deputationer, der er kommet her til forhandling med partierne, blevet præsenteret for hårrejsende eksempler på, hvor dyrt det er for ikke-forsørgere at skaffe sig tag over hovedet. Jeg vil tro, at det ikke er noget problem, der står medlemmerne af det høje ting fjernt; enhver, der kommer fra provinsen, ved, hvor dyrt det er at sikre sig natlogi, at sikre sig et værelse. Der blev af de repræsentanter, der kom fra de arbejdsløse — ikke mindst fra sømændene — fortalt om, at mange måtte betale 100—150 kr. om måneden i husleje for et værelse; de havde ingen mulighed for at komme til at bo billigere, og selvom de kom til at bo noget billigere, var udgifterne til husleje alligevel så store, at de slugte en betragtelig del af understøttelsen. Mange af de arbejdsløse opnår jo kun at få en dagpengehjælp på 9 kr. daglig, altså 54 kr. om ugen. Enhver kan se, at hvis der skal gå 25—30 kr. til husleje — og det går der for mange mennesker — bliver der ikke stort tilbage til at betale kontingent, til at sikre den daglige føde, og hvad der ellers hører til til at opretholde livet.

Jeg vil tro, at hvis man endelig skal se på sagen udfra den synsvinkel, som ministeren anlagde, er der dog langt, langt mere, der taler for end imod, at man tager bestemmelsen op til revision, således at der kan blive åbnet mulighed for, at ikke-forsørgere, der har disse store udgifter til bolig, også bliver delagtiggjort i huslejhjælpen. Derfor vil jeg håbe, at den velvilje, der var i ministerens bemærkninger, også vil sætte sig spor i de forhandlinger, der vil blive ført i det udvalg, som jeg forstår skal behandle sagen, hvis det går, som ministeren ønsker. Jeg tager jo ikke meget fejl, når jeg regner med, at det bliver det udvalg, som der blev truffet beslutning om at ned-sætte for et øjeblik siden, men jeg håber, at dette udvalg vil se med samme velvilje på spørgsmålet og drage omsorg for, at vi får en mere fornuftig bestemmelse på dette område.

Hvad lovforslaget om dyrtidstillæg angik, vovede ministeren sig ikke ind på at disku-

[Alfred Jensen.]

tere dagpengebeløb, børnetilskud og huslejhjælp. Jeg har vel lov til at tage det som tegn på en erkendelse af, at det, der ydes, ikke er tilstrækkeligt, og at man står overfor en revision af de forskellige satser, der findes i lovgivningen. Jeg forstår så udmærket, at regeringen ikke har nogen bemærkninger at gøre hertil, for det er jo en kendsgerning, at de arbejdsløses understøttelse ikke er blevet reguleret mere end det, pristalsreguleringen hjemler; der er jo ikke givet en eneste rød øres regulering mere, og når man ser på de reguleringer, de arbejdende har fået, som tjenestemændene har fået — og vi kan tage folketingsmændene med, de er ganske vist ikke tjenestemænd — så forstår man nok, at de arbejdsløse, der lider under de karrige indkomster, de har, ser med megen forundring på den letsindighed, der lægges for dagen, når andre i og for sig bedre stillede medborgeres forhold er til behandling. Tjenestemændene får udover det, reguleringsbestemmelserne giver dem, 14 portioner tillæg. Arbejderne har sikret sig ekstra lønforhøjelser udover, hvad den automatiske lønreguleringsbestemmelse giver, og det har ført med sig, at lønningerne, siden vi gennemførte de satser, der er grundlaget for det, der udbetales nu, efter den statistik, De samvirkende Fagforbund har optaget i deres håndbog for i år, er steget med ca. 80 pct. Heroverfor står så stigninger i de forskellige beløb for de arbejdsløse på 30 pct. Jeg tvivler på, at de beløb, der i sin tid fastsattes, var rimelige, men helt galt bliver det da, når der ikke sker nogen regulering i tider, hvor prisniveauet er så svingende, og hvor andre sikrer sig lønforhøjelse. Derfor er det nødvendigt, at vi ser på disse beløb, og jeg vil også gerne gøre et par bemærkninger om dem.

Jeg skal ikke sige så meget om selve dagpengebeløbet, men jeg vil tro, at enhver her er klar over, at for 12 kr. 20 øre om dagen er et ægtepar ikke i stand til at få ordentlig føde, i det hele taget eksistere ordentligt, og det er jo med rette fremhævet, at det ugentlige understøttelsesbeløb ikke engang når op på det, de arbejdende får i dyrtidstillæg, altså kun i dyrtidstillæg; det ligger i øjeblikket en femkroneseddel

under, og det vil det vel også gøre, når den kommende regulering træder i kraft den 1. april. Det siger sig selv, at her er en regulering nødvendig. Det er nødvendigt, at der ydes en forhøjelse, således at de beløb, der ydes de arbejdsløse, så nogenlunde kan strække til; det kan de ikke i øjeblikket.

Børnetillægget, som i sin tid var 1 kr. og siden er forhøjet til 1 kr. 30 øre, strækker ikke til, det kan enhver sige sig selv; hvem kan forsørge et barn for 1 kr. 30 øre om dagen? Det er vel heller næppe de beløb, man regner med, når man beregner omkostningerne ved at opføde et barn. Det udvalg, der i sin tid syslede med spørgsmålet om præmieopsparing, kom til det resultat, at omkostningerne ved at opføde et barn måtte sættes til 1 500 kr. om året. Men det beløb, der udbetales her, kommer ikke nær så højt op, ikke engang op på de fradrag, der gives i henhold til skattelovgivningen, hvor dog det laveste beløb er 500 kr. i landkommunerne, men hvor der, når der er tale om flere børn, må regnes med betydeligt større beløb, i hovedstaden et beløb på 800 kr. De arbejdsløse får kun 1 kr. 30 øre daglig, og her må man mærke sig, at de kun får disse penge til børnene de seks dage om ugen, den syvende dag — jeg ved ikke, om det er søndagen — er fastedag. Det vil sige, at alt i alt får en arbejdsløs til føde og klæder til et barn 420 kr. årlig. Det er indlysende, at det er et altfor ringe beløb, et beløb, som slet ikke rækker til, men forlængst burde være forhøjet. Når vi yderligere befinder os i en situation som denne, er det derfor kun helt rimeligt, at vi tager disse satser op til revision og foreslår en forhøjelse, så man når frem til at give et beløb, der virkeligt strækker til. Jeg vil tro, at der også skulle være lydhørhed for disse synspunkter, al den stund der er mange her, der taler børnenes sag og taler om, at der skal føres familiepolitik. Mon man ikke kunne udstrække denne familiepolitik til også at gælde arbejdsløshedslovgivningen?

Hvad huslejhjælpen angår, er det jo et spørgsmål om, hvor meget prisniveauet er steget. I henhold til de udgiftstal, statistisk departement udregner, er huslejeniveauet steget langt, langt mere for de yngre aldersklasser, som har måttet sætte bo siden krigen. Det er klart, at det beløb, der fast-

[Alfred Jensen.]

sattes i sin tid, 60 kr., som senere er forhøjet til 80 kr., slet ikke rækker til, og derfor må der også her ske en regulering.

Vi har foreslået et beløb, som vil betyde en lettelse for de arbejdsløse. Det falder ikke sammen med, hvad de arbejdsløse moralsk har krav på, for vi mener, de arbejdsløse moralsk har krav på at få dækning for arbejdstab, idet det jo ikke er deres skyld, at de er arbejdsløse. Når samfundet vil have en reserve af ledige, må det også drage omsorg for, at denne reserve behandles på en rimelig måde, og det kan man ikke sige er tilfældet for de arbejdsløses vedkommende nu. Ja, jeg siger med vilje, at samfundet *vil* have en reserve af arbejdsløse, for forholdet er jo det, at hver gang beskæftigelsen stiger og ledighedstallet kommer ned under 10 pct., så begynder nationaløkonomerne og andre at tage sig til hovedet og tale om overbeskæftigelse, og at nu må man træffe foranstaltninger, der sikrer en nedgang i forbruget og købekraften med det resultat, at arbejdsløsheden stiger. Og derved er vi i den uheldige situation den ene gang efter den anden, at selv i gunstige tider bevæger det gennemsnitlige ledighedstal sig årligt omkring 10 pct. Det vil sige, at op imod et par hundrede tusind samfundsborgere er berørt af ledigheden hele året igennem, og da man tilstræber at holde en sådan ledighed, kan vi med desto større moralsk styrke kræve en bedre behandling af de arbejdsløse.

Under alle omstændigheder må man rejse kravet om, at beskæftigelsesspørgsmålet behandles på en helt anden måde, end det efter min mening behandles på her i dag. Det er dog ikke et spørgsmål om, hvorvidt man kan vise et ledighedstal, der ligger $\frac{1}{2}$ pct. under tallet, da den forrige regering sad, selvom det var tilfældet. Men det vil man ikke engang være i stand til, hvis man tager den arbejdsløshed, vi har i dag, nej, så kommer man op på større ledighedstal. Under alle omstændigheder siger det sig selv, at man må sætte ind på at skaffe beskæftigelse.

Da vi i 1953 havde en uhyggelig arbejdsløshed, var parolen: far må ikke blive arbejdsløs. Men adskillige fædre er vandret ud i arbejdsløshedens grå skarer og lider under de besværligheder, som arbejdsløs-

heden fører med sig. Hvis der skal være lidt logik i det hele, må parolen i dag fra regeringens side være, at far må ind på arbejdspladsen igen, men det sporer man ikke meget af i denne debat. Ser man yderligere på det, der diskuteres rundt omkring i kommunerne, er der ikke mange lyspunkter. Også med dette in mente må man behandle de arbejdsløse bedre, end man gør nu, og tage fat på at forhøje dagpengetaksterne, børnetillægget, huslejetillægget og som sagt også brændselhjælpen, der jo er behandlet her tidligere i dag.

Jeg vil endvidere gøre opmærksom på, at de arbejdsløse ikke har fået rakt nogen hjælpende hånd i det sidste års tid, hvor nedskæringsforanstaltninger tværtimod er blevet gennemført, hvor prisstigningerne har medført, at arbejdere og tjenestemænd har fået to portioner dyrtidstillæg, og hvor man har givet de gamle erstatning for de prisstigninger, som nedskæringsforanstaltningerne medførte. Det vil sige, at de arbejdsløse har penge tilgode, og det vil sige, at de arbejdsløse faktisk er ringere stillet end nogen anden gruppe. Ikke mindst derfor bør man tage deres forhold op til behandling og drage omsorg for, at der gives dem en betryggende understøttelse.

Ministeren gjorde mig opmærksom på, at forslaget ville koste 100 mill. kr. Jeg er klar over, det ikke er småpenge, det drejer sig om, men det skyldes jo blandt andet, at der skal penge til, hvis det skal hjælpe noget, og at der er mange, der skal have pengene. Tager man det i betragtning, ved jeg ikke, om beløbet er så forfærdelig stort. Bevares, 100 mill. kr. er mange penge, men når man ser, hvad der ofres på militæret, der omfatter en skare, som ikke er nær så stor — selvom flertallet her i tinget synes, den er altfor stor — forekommer det mig, at man her, hvor det drejer sig om tre gange så mange, ikke kan sige, at 100 mill. kr. er et afskrækkende beløb.

Jeg forstod nu heller ikke ministeren således, at han var uvillig til at diskutere fremskaffelsen af de 100 mill. kr. For ham var det spørgsmålet, om der var politisk mulighed for at nå frem dertil. Hvis regeringen og regeringspartiet virkelig er indstillet på at ville skaffe de 100 mill. kr.,

[Alfred Jensen.]

tror jeg, der er politiske muligheder for det her i tinget; det spores af de debatter, der har været ført om militærudgifterne og om socialforsorgen. Hvis jeg altså må tage ministerens udtalelser her som udtryk for velvilje, men bekymring for, hvordan det skal gå, når der skal stemmes om fremskaffelsen af pengene, kan jeg berolige ministeren med, at jeg kan stille forslag, der sikrer de 100 mill. kr. til de arbejdsløse. Hvis man levner mig en plads i det udvalg, der bliver nedsat — og der er mulighed for, man kan også sige præcedens for, at tage repræsentanter for de partier, der har fremsat lovforslag, med i et 17 mands udvalg — skal jeg gerne fremsætte forslag og planer, som skaber mulighed for, at pengene kan skaffes tilveje, og jeg vil tro, at vi bliver et solidt flertal her i tinget for at gennemføre disse foranstaltninger til fordel for de arbejdsløse. Jeg ser altså med sindsro på den fremtidige udvikling i betragtning af de venlige udtalelser, som ministeren har fremsat.

Ministeren havde een indvending mere, og det var angående § 4 i lovforslaget om dyrtidstillæg til arbejdsløse. Ministeren havde den opfattelse, at der, hvis man fastholdt den, ville være arbejdsløse, der kom op på at oppebære mere i understøttelse, end de kunne tjene ved deres hænders arbejde. Jeg skal ikke bestride, at der kan blive sådanne tilfælde, men jeg tror, at de er så isolerede, at de ingen rolle spiller. Jeg vil tro, det drejer sig om familier, der har 10—12 børn, og — hånden på hjertet — hvis der skulle være en arbejdsmand med 10—12—15 børn — sådan noget kan tænkes; der er store tal på dette område visse steder — var det så urimeligt, om han fik mere, end han kunne tjene ved sine hænders arbejde? Var det urimeligt, om samfundet, selvom han arbejdede, spædede lidt til, så familien var i stand til at føre en ordentlig tilværelse? Det synes jeg ikke. Men jeg tror iøvrigt, det er så få tilfælde, det drejer sig om, at det ingen rolle spiller. Ved at se på gennemsnitsfortjenesterne for arbejderne konstaterer man, at man, selvom man opretholder bestemmelsen, kan forhøje understøttelsen endda temmelig meget, før den støder an mod totrediedeles- og firefemte-

delesbestemmelsen. Men vi har såmænd ikke noget imod at se på denne bestemmelse i vort forslag; det skal ikke strande på § 4, hvis vi ellers kan blive enige.

Jeg forstod, at ministeren var indstillet på, at sagerne skal diskuterer grundigt igennem, og så vil jeg tro, at vi kan nå frem til forståelse på en lang række områder. Jeg håber, at den velvilje, ministeren har lagt for dagen i omtalen af disse vore to lovforslag, også vil blive delt af efterfølgende talere. Er det tilfældet, har jeg vel lov at tage det som udtryk for, at der er forståelse for de arbejdsløses vanskeligheder, forståelse for, at man ikke kan klare sig med de foranstaltninger, der hidtil er truffet, men at der må nye og mere vidtrækkende foranstaltninger til, og så udtrykker jeg håbet om, at man vil følge de retningslinier, vi har lagt i vore lovforslag, for de svarer til de arbejdsløses tarv, de svarer til de krav, der er formuleret på kontrolstederne og i fagforeningerne.

Jeg skal derfor anbefale, at man ser med fortsat velvilje på vore to lovforslag.

Ravn: Jeg skal ikke gøre mange bemærkninger. Jeg kan tilslutte mig det, som den højtærede justitsminister har sagt om de to foreliggende lovforslag. Jeg er helt enig med den højtærede justitsminister, når han siger, at vi ikke har den helt ideelle arbejdsløshedslovgivning her i landet.

Den lovgivning, vi har på dette område, er resultatet af et forlig, der blev indgået i dette høje ting i 1951. Det gik dengang, som det vel går ved alle forlig, at ingen får deres ønsker helt opfyldt, og det fik mit parti heller ikke ved de forhandlinger, der fandt sted dengang. Der skete en række ændringer i arbejdsløshedsloven, som jeg ikke skal komme ind på ved denne lejlighed. Jeg skal kun sige så meget, at det afgjort var ændringer, der betød forbedringer både for de arbejdsløse og for arbejdsløshedskasserne.

Det er vel imidlertid tvivlsomt, om der med hensyn til de foreliggende lovforslag er et andet flertal her i tinget, end der var, da loven sidst var til revision; jeg synes heller ikke, at behandlingen af den foregående sag gav løfte om, at der er et sådant flertal her i tinget, at der kan ske store ændringer i den gældende lovgivning. Jeg kan kun sige, at

[Ravn.]

mit parti skal være villigt til at drøfte mulighed for ændringer under udvalgsbehandlingen.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagenes overgang til anden behandling vedtages uden afstemning.

Ravn: Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til det udvalg, som tinget har besluttet at nedsætte angående forslag til lov om ydelse af ekstraordinær brændselshjælp til arbejdsløshedsforsikrede.

Uden forhandling eller afstemning vedtages dette forslag.

Formanden: Der er ikke mere på dagsordenen.

Fra økonomi- og arbejdsministeriet er modtaget en redegørelse af 3. februar 1956 vedrørende administrationen af lov nr. 169 af 30. marts 1946 om iværksættelse af offentlige arbejder m. v. og beskæftigelse af arbejdsløse i finansåret 1954—55.

Eksemplarer af redegørelsen vil blive omdelt.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, torsdag den 16. februar, kl. 13 med følgende dagsorden:

1) *Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående:*

Forslag til lov om ydelse af ekstraordinær brændselshjælp til arbejdsløshedsforsikrede,

forslag til lov om dyrtidstillæg til arbejdsløse [af Alfred Jensen m. fl.]

og

forslag til lov om ændring i lov om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring m. v. [af Alfred Jensen m. fl.].

2) *Første behandling af:*

Forslag til lov om foranstaltninger mod olieforurening af havet.

Mødet hævet kl. 15⁵⁰.

53. møde.

Torsdag den 16. februar kl. 13.

Formanden: Udenfor dagsordenen giver jeg ordet til det ærede medlem fru Ragnhild Andersen, for at hun som ordfører for forslagsstillerne kan fremsætte et tidligere anmeldt lovforslag.

Ordføreren for forslagsstillerne (Ragnhild Andersen): På den kommunistiske gruppes vegne skal jeg hermed fremsætte forslag til lov om et særligt brændselstillæg til alders- og invaliderentemodtagere m. fl.

Lovforslaget går ud på, at der gives et særligt brændselstilskud på ialt 7 hl koks eller et kvantum andet brændsel af tilsvarende brændselsværdi til alle alders- og invaliderentemodtagere, enlige og ægtepar, og til kronisk syge, for så vidt de ikke har bopæl i aldersrentemodtagerboliger eller alderdomshjem o. lign. eller ikke bor i lejligheder, for hvilke lejen er nedsat i henhold til boligstøttelovens §§ 59 og 62.

I lighed med, hvad der i de senere år har været sædvane, når rentemodtagerne fik særlige tillæg, foreslår min gruppe, at de 7 hl koks ydes også til enlige mødre med børn, når deres indtægt er så lav, at de opfylder betingelserne for at få normalbidraget udlagt af det offentlige eller ville have opfyldt dem, hvis de ikke havde fået bidraget udbetalt af fædrene. Disse bestemmelser i lovforslaget indeholdes i § 1, stk. 1 og 2.

Lovforslagets § 1, stk. 1, går ud på, at denne særlige brændselshjælp skal udbetales sammen med renten for marts måned. I § 3 indeholdes en bestemmelse om, at statskassen skal betale omkostningerne ved denne lovs gennemførelse.

Det er ikke første gang, kommunisterne foreslår at give rentemodtagerne 7 hl koks ekstra. Vi stillede såvel i samlingen 1952—53 som i samlingen 1953—54 forslag om at forhøje det brændselstillæg på 18 hl, der i folkeforsikringsloven er fastsat som maksimum, til 25 hl. Det gjorde vi, fordi vi ligesom rentemodtagerne og deres organisatio-